

Fragment del relat “La crida de Cthulhu”, de H.P. Lovecraft
del recull *La crida de cthulhu*.

Traducció d’Emili Olcina.

Laertes 2010

[...]

Johansen i els seus homes van desembarcar, en aquella acrópoli monstruosa, en un banc de fang que feia pendent, i van enfilarse, enmig de relliscades, sobre uns titànics blocs humits que no podien ser cap escala dels mortals. Fins i tot el sol, allà en el cel, semblava deformat en ser vist a través dels miasmes polaritzadors que emanaven d’aquella perversió xopa d’aigua marina, i una amenaça i un neguit retorçats estaven a l’aguait en aquells angles demencialment elusius de roca cisellada, en la qual una segona mirada mostrava una concavitat allà mateix on la primera havia mostrat una convexitat.

Una cosa que s’assemblava molt al terror va posseir tots els exploradors abans que veiessin res de més concret que la roca, el llim i les algues. Cadascú hauria fugit si no hagués estat per por de la burla de la resta, i no va ser sinó amb desgana que van cercar (inútilment, atès el resultat) un record portàtil per endur-se’l.

Va ser Rodríguez, el portuguès, qui va escalar el pedestal del monòlit i va anunciar a crits el que havia trobat. La resta van seguir-lo, i van mirar amb curiositat la immensa porta treballada en la qual hi havia el baixrelleu, ja familiar, de la sípia-drac. Era, deia Johansen, com una enorme porta de graner; i si tots van endevinar que era una porta va ser gràcies a la llinda decorada, al marxapeu i al bastiment al voltant, però no aconseguien determinar si estava estesa, com una escotilla, o inclinada, com la porta exterior d’un graner. Com hauria dit Wilcox, la geometria del lloc era del tot errònia. Hom no estava segur si el mar i el terra eren horitzontals l’un respecte a l’altre, i per això les posicions relatives de tota la resta semblaven fantasmalment variables.

Briden va empènyer la pedra per llocs diversos, sense cap resultat. Després, Donovan va tocar-ne delicadament la vora, i premia cada punt per separat a mesura que avançava. Va escalar interminablement la grotesca estructura de pedra (és a dir: hom en diria esca-

lar si la cosa, al cap i a la fi, no es trobava en posició horitzontal), i tots es preguntaven com podia ser que cap altra porta a tot l'univers fos tan enorme. Per fi, molt suaument i molt lentament, el batent, d'una superfície d'un acre, va començar a cedir cap endins, per la part de dalt, i van adonar-se que estava equilibrat. Donovan va patinar, o d'una manera o d'una altra va propulsar-se cap avall o al llarg del bastiment, i va reunir-se amb els companys, i tots plegats van contemplar el curiós retrocés del portal monstruosament cisellat. En aquella fantasia de distorsió prismàtica, es movia anormalment en diagonal, de manera que totes les lleis de la matèria i de la perspectiva semblaven trasbalsades.

L'obertura tenia una negror gairebé material. El caràcter tenebrós era, val a dir-ho, una *qualitat positiva*, perquè enfosquia les porcions de les parets interiors que haurien hagut de ser revelades, i en brollava un fum real que escapava d'un empresonament que havia durat eres, i enfosquia visiblement el sol a mesura que es recargolava cap a un cel encongít i gibós sobre els batecs d'unes ales membranoses. L'olor que sortia de les profunditats tot just obertes era intolerable. Finalment, Hawkins, que tenia molt bona oïda, va sentir un xipolleig fastigós allà a baix.

[...]